

866440

Навигатори боги адабиёт

Норӣ
Ҷалилхоннамова
ДУНҶОИ УМЕД

Норӣ Алимухаммадова

ДУНЬЁИ УМЕД

**Нашриёти
„Ирфон“
Душанбе — 1980**

Государственная
служб. Библиотека Таджик. ССР

66440
Тоҷик 2

Алимуҳаммадова, Норӣ.

А 49 Дунёи умед: [Маҷмӯаи шеърҳо]. Душанбе.
Ирфон, 1980.

64 сах.

„Дунёи умед“ аввалин маҷмӯаи ашъори Норӣ буда, дар он ҳарорати дили пурқӯши вай акси худро ёфтааст. Шоира бо меҳри тамом диёри худ, ҳамзамонони худро месарояд. Меҳру муҳаббати вай ба Ватан, ба партияи ленинӣ бепоён аст, ки инро дар ҳар мисраи ашъори ӯ дидан мумкин аст.

Алимуҳаммадова, Норӣ.

Мир надежды.

А 70403—764 —59—80
М (501)13—80

Тоҷик²

ДАР РОҶИ УМЕД

Бо ин духтараки дӯструю чехрахандон, хушгуфтору хушрафтор борҳо ҳамсӯҳбат шуда ва аз шеърҳояш лаззату ҳаловат бурда будам. Аммо «Дуньёи умед» маро бештар шод гардонд ва шоира Нориро пурратар шиносонд. Ботини ўро поку бегааш, ҳассосу қўянда ва пуризтиробу пуроташ дидам.

Даруни синаи ман оташе ҳаст,
Даруни синаам шӯру талотумҳои бисъёре...

Оре, даруни синаи шоираи ҷавон оташе ҳаст, оташи ҷавонӣ, қўяндагӣ ва дилбохтагӣ ба зиндагонӣ. Аммо дар шеър ҳанӯз оташак ҳаст ва барои онро мисли гулхан афрӯзондан кӯшишу меҳнати бисъёр лозим аст. Норӣ, ки аз хурдӣ устухонашро дар меҳнат шах кардааст, аз ин душворӣ наметарсад. Норӣ коргар буд. Ангӯштони нозуки ӯ аз торҳои рангоранг атлас мебофтанд ва ҷилваӣ онҳо ба дили ӯ завқ ва барои аввалин шеърҳояш илҳом мебахшид.

...Бубинам то ҷӣ гуна аз уфуқ сар мекашад хуршед
Ба сӯи комбинат бо рӯзи нав ҳамроҳ биштобам
Раҳораҳи ҷида-ҷида шӯълаҳои нур дар доман
Барои шом-атлас нусхаву ранги дигар ёбам...

мегӯяд шоира дар шеъри «Садон занги соат».

Агар хато накунам, маҳз ҳамин шеър эътибори хонандаро ба худ кашида, шоираи навқаламро ба майдони адабиёт овард. Баъд паи ҳам бисёр шеърҳои ӯ дар саҳифаҳои матбуот чоп шуда, мухлисони бисёре пайдо кард.

«Дуньёи умед» аввалин маҷмӯаи ашъори Норӣ буда, шоира онро бо умеди бисёре ба хонандагон пешкаш мекунад. Умедворам, ки на шоира, на хонанда ноумед нахоҳанд шуд.

Ҳ. МАВҶУДА

Даме, ки бо дилам ёди ту тарҳи ошноӣ дошт,
Гурезон буд аз ман хоби ширин ҳамчу бегона.
Ба ҷои панҷаҳои нарми ту мӯи маҳинамро
Насими шӯхи соҳил менамудӣ субҳдам шона.

Ба рӯи тахтасанге беғаму озод биншаста,
Тамошо менамудам лаҳзае ман оби дарёро.
Чу дидам бесару сомониҳои мавҷҳояшро,
Тамом аз ёди худ бурдам каму бисёрӣ дунёро.

Миёни мавҷҳову ин дили дардошноӣ ман
Бидидам дар талошу бурдбориҳо тафовут нест.
Агар дил бошаду аммо набошад заррае эҳсос,
Барои одаме мазмунӣ ин сон зиндагонӣ чист.

Бидидам мавҷ бо мавҷи дигар он лаҳзаи ширин
Ба ҳам печидаву болидаву васлу ҷудой дошт.
Ба қасдаш соҳили орому кокулҳои маҷнунбед
Ба ҳар як кори олам гӯиё беэтиноӣ дошт.

Ниҳодамро даме, ки бо ту тарҳи ошноӣ ҳаст,
Чу шамъе ҳар нафас аз ҳар ҳавасҳои ту меларзад.
Дили аз меҳр саршорам бувад як қабзаи оташ
Ки аз сардию хомӯшию аз бедардӣ метарсад.

ДУХТАРОНИ МИРЗОЧҶУЛ

Хандаи духтарони Мирзоҷул,
Нағмаи обшорро монад.
Аз сари дил ғуборро шуста,
Қатраи навбаҳорро монад.

Домани чӯл чун шавад лабрез
Аз гули хандаҳои атромез.
Беди маҷнун ба рақс меояд,
Бо дами хандаҳои шӯрангез.

Аз дилу синаҳои беҳасрат,
Ханда гул мекунад чу рӯи баҳор.
Хоки навкор сабзапарвар шуд,
Аз ҳамин хандаҳои нусратъёр.

Хандаи духтарони ин манзил,
Бошад аз бахту рӯзгори шод.
Ҳар кучо, ки равад насим акнун
Мебарад ханда аз Зафаробод.

Хоҳам, ки шабе бахт чу маҳтоб баногоҳ
Як бор ба рӯям зи раҳи меҳр бихандад.
Бо он ҳама ҷонбахшию ширинию гармӣ
Дар мулки лабам бўсан ту нақш бубандад.

Хоҳам, ки даме беҳабар аз ҳастии дунё
Дар олами бедарди ту ором бигирам.
Аз сахтию аз сардию дурӣ наҳаросам,
Рӯзии худ аз панҷаи айём бигирам.

Аз атри нафасҳои ту, эй манбаи уммед
Ёбам ҳавасе чун гули дар шом шукуфта.
Дар пеши ту бо як нигаҳи гунгу хамӯшам
Беҳарф бигӯям ҳама асрори нуҳуфта.

Хоҳам, ки шабе бахт чу маҳтоб баногоҳ
Як бор ба рӯям зи раҳи меҳр бихандад.
Дарбони баҳиммат агарам лутф намояд,
Дарвозаи толеи маро ҳеҷ набандад.

НАПИНДОРАМ ДИГАР ОСОН

Китоби хотиротамро гирифта,
Варақгардон намоям гоҳ-гоҳе.
Аз он ҷо то ягон осор ёбам
Барои ҳар савобею гуноҳе.

Бубинам рӯзҳои рафтаи умр
Чи нақше дар китоби вақт монда.
Яке изҳори ишқи пок карда,
Дигар бадному бадфарҷом хонда.

Аз ин соҳил ба он соҳил гузаштан
Шиновар нестӣ гар, нест осон.
Намондӣ гар ягон вақте гурусна,
Чӣ медонӣ ту қадри пораи нон.

Ниғаҳ дорам китоби хотиротам
Чу ору номусу виҷдону имон.
Ки вақти шод будан зиндагиро
Напиндорам дигар ман саҳлу осон.

ҲАСРАТ

Ба монанди китоби нозаруре
Ту мехонӣ диламро хоҳу нохоҳ.
Наҷӯӣ ҳеҷ аз он дурри маънӣ,
Надорад қимате санги сари роҳ.

Зи гуфтору зи рафторат аён аст,
Ки бо ман доимо андар ситезӣ.
Ниҳода нони худ бар пеши поят
Зи бахту толеи худ мегурезӣ.

Қаҳон гирд аст, ҳар як чизу чора
Ба ҳукми зиндагонӣ гирдгардон.
Баногоҳ барканӣ ту риштаи меҳр
Шавем аз ҳам ҷудою хонавайрон.

Дар он дам нағз донам, дарк сози,
Ки мурғи бахт аз бомат парίδα.
Даруни хона бо афсӯсу андӯҳ
Ба роҳи омадам медӯзи дӣда.

Роҳҳо шебу фарозу қиссаҳо дуру дароз,
 Лек мо имрӯз чун ҳарвақта хомӯшем боз.
 Аз муҳаббат, аз ҳақиқат, аз ҷавониҳои худ
 Олами савту суруди тоза бар дӯшем боз.

Офтоби ишқи мо то партавафшонӣ кунад,
 Мешавад пурнур ҳар шаб дидан бедори мо.
 Як муаммо, як наво, як ибтидо, як интиҳо
 Дар ниҳони нигоҳи аз вафо саршори мо.

Пур шуд ин паймонаи дил аз сабуриҳои ақл
 Турфа фаръедест пинҳон дар хамӯшиҳои мо.
 Равшании шамъ гар фонус бошад хубтар,
 Олами розест андар пардапӯшиҳои мо.

Роҳҳо шебу фарозу қиссаҳо дуру дароз.
 Лек мо имрӯз чун ҳарвақта хомӯшем боз.
 Аз муҳаббат, аз ҳақиқат, аз ҷавониҳои худ
 Олами савту суруди тоза бар дӯшем боз.

ДУХТАРИ ЗАРДУЗ

Ба рӯи махмали сабзу гулобӣ,
Хушо як манзара, як дастан гул.
Чу оҳанги дилорон рубобӣ,
Ту пайдо мекунӣ аз сарву сунбул.

Дугона, духтари зардӯз ҳастӣ,
Ба ҷаққонӣ надорӣ ҳеҷ ҳамто.
Зи ҷону дил ба касбат меҳр бастӣ,
Туӣ машҳури олам, дурри якто!

Бубин ҳам «Сулҳ», ҳам «Садбарг»-и зебо
Зи дигар тоқиҳо гардида аъло.
Кунад гул мисли гулшан ҳар матое,
Зи дастони ҳунарманди ту, ҷоно!

Ту ҳусни духтаронро мефазоӣ,
Ба заррин ришта карда меҳри дил ҷо.
Ҳунар бинмо, ҳунар, то дил рабоӣ
Шавад во ғунчаҳои орзӯҳо.

ЗИНДАГИ

Риштаҳои хаёли рангоранг
Гоҳ шодам кунанд, гаҳ дилтанг.
Гоҳ ба дунёе умед мебандам,
Гоҳ навмеду талх меҳандам.
Гоҳ аз хештан гурезонам,
Гоҳ қадри ҳаёт медонам.
Гоҳ равон сӯи қаҳқашонҳоям,
Гоҳ оташ шавад саропоям.
Зиндагонӣ чу мавҷи пуртуғён
Рӯи дарёе ҳамеша дар ҷавлон.
Бо фарозу нишебҳои худ
Бо фиребу ниҳебҳои худ.
Бо нишоту ғаму шабу рӯзаш,
Хандаю шодии дилафрӯзаш.
Ваҳ чӣ сон, ваҳ чӣ сон дилорояст,
Боиси равнақу зафарҳояст.

Шукр мегӯям, ки аз модар таваллуд ёфтам
Дар Хуҷанди бостонӣ, дар миёни асри бист.
Шукр мегӯям, надидам соли ҷангу қимматӣ,
Чашми ман ҳаргиз наафтидаст бар чашми фашист.

Баҳшигӣ, хунҳорияш таърих медонад, вале
Шукр мегӯям, надидам рӯи Темурлангро.
Ман аз он авлоди покам дар баҳои ҷони худ
Ҳифз созад доимо номусу ору нангро.

Шукр мегӯям, падар бо меҳнати ҳаққу ҳалол
Баҳри мо фарзандҳояш ризқу рӯзи ёфта.
Ростиро ҳамчу як мероси аҷдодони худ
Аз барои дӯстӣ таҳкурсии бигзошта.

Шукр гӯям, модарам аз хонашинӣ орӣ кард
Хоҳарам дар коргоҳаш қаҳрамонӣ мекунад.
У наменолод дигар аз сарнавишти хештан,
Номи худ бо кордонӣ ҷовидонӣ мекунад.

Ман сабақ омӯхтам аз мактабу аз зиндагӣ
Донишу ақлу хирад андӯхтам чун коммунист.
Роҳи фардо чун Китоби Бахт дар дасти ман аст.
Шукр, ҳастам духтари толеъбаланди асри бист.

Эй рӯди Сир
Эй сари шӯридаи замон.
Эй роздори ошиқон
Эй пири дилҷавон.
Хуршед ҳар саҳар занад сар аз канори ту
Моҳи нав аст кӯдаки заврақсавори ту.
Хомӯш меравӣ туву пурҷӯш соҳилат,
Ёди кӣ бар сари туву ишқи кӣ бар дилат?

Дар ин шаби баҳор
Бо ҷони интизор
Ман дар бари туам,
Ман ҳампари туам.
Ту дилбари манӣ,
Ман дилбари туам.
Мо ҳар ду дар қаламрави ишқу умедҳо
Гоҳе ба хеш ҳамдаму гоҳе зи ҳам ҷудо.

Аз нақши туст к-ин гулу себарга медамад,
Нақши ман аст ин ҳама боғоту шаҳрҳо.
Мо ҳар ду раҳравон,
Мо ҳар ду ҳамзабон,
Мо ҳар ду як ҷаҳон,
Мо ҳар ду як замон.

ДЕХҚОН

Панҷаҳони ёфта дар кори саҳро обутоб,
Гунаҳони сурх чун оташ зи тасфи офтоб.
Дидагони зираку шармину нарму некхоҳ
Бо замину обу умри хеш дорад инқилоб.

Аз ҷабинаш чакра-чакра мечакад оби ҳаёт,
Мешавад серобтар, пурбортар ҳар як ниҳол
То ба мардум оварад гармию серию нишот,
Тоб меорад ба гарму сардҳои фасли сол.

Аз барои зеби дастархони ҳар як хонадон
Бо машаққат, меҳнати бисёр пайдо карда нон.
Ҳиссае бигзошт бар осоиши халқи ҷаҳон
Ҳаст оё баҳри ӯ аз ин мукофоти калон?!

Оташам ман,
 Оташи афрӯхта.
 Чашм бо уммед
 Бар дунъёи ҳастӣ дӯхта.
 Оташе, ки дар замири хеш медорад ниҳон
 Ҳам муҳаббат, ҳам ғазаб, ҳам дардро,
 Фарқи байни марду ҳам номардро.
 Оташе, ки ҳеҷ хомӯшӣ набигзинад
 Зи бод.
 Оташе, к-аз офати борон намеҷӯяд паноҳ.
 Оташе, ки дӯстӣ,
 Сулҳу амонӣ
 Ҷӯяд аз ҳар як нигоҳ.
 Оташам ман,
 Нур мегирам зи нури маърифат.
 Роҳи ман аз ибтидо то интиҳо
 Шуд иборат аз ҳақиқат, аз саҳо.
 Ман тавоно
 Мешитобам сӯи фардо.
 Рӯйсурх аз меҳнати ҳаққу ҳалол
 Сӯи кайҳон дил агар хоҳад кушоям пару бол.
 Оташам ман,
 Оташи афрӯхта
 Оташе, к-андар набарди зиндагӣ андӯхта.

Дили дарьё ба монанди дили ман
Чаро ин қадр дорад шӯру туғён?
Талотум карда мавҷи бешумораш
Ба соҳил мезанад ҳар лаҳза ҳар он.

Аҷаб не, ошиқон бисъёр-бисъёр
Лаби дарьё ниҳонӣ роз гуфтанд.
Зи ширинии васлу аз ғами ҳаҷр
Сухан бо чашм беовоз гуфтанд.

Аҷаб не, модари фарзандмурда
Зи чашмонаш дар ин ҷо ашк мерехт.
Ба ёди рӯи фарзанди шаҳидаш
Ба сад уммед хоки роҳ мебехт.

Аҷаб не рӯди Сир аз даври пешин
Зи сирри одамон огоҳ гардид.
Ба хушбахтию бадбахтии онҳо
Ба таври хештан ҳамроҳ гардид.

ХУРШЕД КАИ ДАМАД

Ин шаб, шаби баҳор
Маҳтоб шӯълабор.
Танҳо ману хаёли ту
Оҳанги қўйбор.

Чашмам ба роҳи омади ту
Тор метанад,
Ҳар ҷо фитад нигоҳи ман
Бар нақши пойи ту
Гулзор медамад.

Маҳ бо чароғи хирааш
Равшан кунад раҳат.
Алвонҷ хӯрда шоҳаҳо
Аз интизориям
Бинмояд оғаҳат.

Савсан забон кушодаву
Сад қисса боз кард.
Бо сӯзу сози хештан
Шабро дароз кард.

Булбул зи нола боз монд
Себарга хоб кард.

Пайгоми субҳ
Хонаи шабро хароб кард.

То ту наоӣ бар дили ман
Субҳ кай расад?
Хуршеди ман зи гӯшаи
Чашми ту медамад.

Гоҳ бо шеърӯ гаҳе бо шӯру шар
Ман ба дуньё зиндагонӣ мекунам.
Бо ҳама ожангҳои рӯи худ
Боз даъвои ҷавонӣ мекунам.

Ман ҷавонам.
Байни обу оташам.
Бурдборӣ
Беқарорӣ мекунам.
Дар миёни торикистони хаёл
Сурататро сеҳркорӣ мекунам.

То ниҳон монад зи чашми одамон,
Қиссаҳои ишқи пурсӯзу гудоз
Дар дили шабҳои пуртуғъени тор
Бо нигоҳе гӯям он пӯшида роз.

Гоҳ бо шеърӯ гаҳе бо шӯру шар
Ман ба дуньё зиндагонӣ мекунам
Бо ҳама ожангҳои рӯи худ
Боз даъвои ҷавонӣ мекунам.

КОШ МАН ҲАМ...

Тифлаке омад ба дуньё
Бегуноҳу бесавобу бехато.
Бехабар аз шодию андӯҳу ғам
Аз зиёну суд, аз бисъёру кам.
Ў намедонад суруди зиндагӣ
Сӯзу созу нору нури зиндагӣ.
На муҳаббат, на ҳақиқат, на дурӯғ,
Не зи шамъи орзӯ дорад фурӯғ,
Ҳамчу як гулгунчаи нашкуфтае,
Ё чу рози дар диле бинҳуфтае.
Субҳгоҳ омад ба дуньё,
Бегуноҳу бесавобу бехато...
Баҳри ҳар як лаҳзаи умре, ки бе ному нишон
Рафт мисли лухтакбозӣ аёну ноаён
Баҳри таҳрири хатоҳо
Баҳри тадбири тамоми бесару сомониҳо.
Кош ман ҳам мешудам таълид як бори дигар
Кош ман ҳам мебудам тифле зи дуньё бехабар.

Имшаб чӣ шаби хамӯшу дилгир
Дар хонаи ман ҳузур дорад.
Ёди нигаҳи шарораборат,
Як лаҳза маро намегузорад.

Бо ёди ту миҷжа мекунам таҳ,
Шояд ки туро ба хоб бинам.
Ин қалби пур аз умеди худро,
Дур аз аламу азоб бинам.

Чун субҳ расад ба ёдат аз нав,
Ман дидаи хеш мекунам боз.
Ҳар рӯзи ҳаёти хештанро,
Бо ёди ту менамоям оғоз.

Харчанд, ки рафтаӣ ту кайҳо,
Бо ёди рухи ту дил гудозам.
Чо дода ба дил муҳаббататро,
Дар олами ишқ сарфарозам.

Барои устодам Раҳим Ҷалил

Баҳорасту маро аз кӯҳсорон ёд меояд
 Ба домони худ аз домони онҳо лола мечидам.
 Давида ҳамчу оҳу аз сари як санг бар санге
 Шукӯҳи зиндагониро ба таври хеш медидам.
 Ба чашмам кӯҳҳо буданд гӯё пири нуронӣ
 Ки бар ман ёд медоданд сабру тоқату тамкин.
 Сукути қуллаҳо оҳиста гӯё панд мегуфтанд
 Набошам ҳеҷ гоҳе худпарасту худсару худбин.
 Агарчанде, ки андар қалби онҳо захми Чингизхон
 Агарчанде, ки бори ҳасрати таърих бар дӯшанд.
 Чу марди бовиқору босалобат пуштибони мо
 Агарчанде ба чашми мову ту бедарду хомӯшанд.
 Ман охир нағз донам дар дили ҳар пора санги он
 Бувад пинҳон ҷаҳони орзуҳои ҷавонмардон.
 Барои он, ки доим одамон бошанд осуда
 Ҳазорон нияти нағзу садоқат, нафрату армон.
 Баҳорасту маро аз кӯҳсорон ёд меояд
 Ҳамеҳо ҳам давидан то ба тори қуллаҳо дартоз.
 Манам як духтари бебоку беорони кӯҳистон
 Суруди кӯҳҳо бо шеърӣ ман имрӯз ҳампарвоз.

Чашмҳои ситорагон имшаб
Аз ҷи инқадр хира метобанд.
Дар фазои бунафшранги само
Ҷои худро магар намеёбанд.

Нимрангу хамӯшу бетаъсир
Аз ҷи рӯ моҳтоб ғамгин аст.
Роҳи худ тай намояд оҳиста
Мисли он духтаре, ки шармин аст.

Хона хомӯшу дил бувад пурҷӯш
Пардаи шаб ҷи розҳо дорад.
Дили пурҳасратам дар олами хеш
Аз ғамат сӯзу созҳо дорад.

Кош ҳоло шитоб мекардӣ
Бо муҳаббат ба сӯи хонаи ман.
Тирагии шабу ситораву моҳ
Мешудандӣ ба чашми ман равшан.

ИБТИДОИ РОҶИ МАН

Кӯчаҳои тангу пурчангу ғубору печ-печ
Бо ман аз айёми хурдӣ ҳамдами деринаед.
Бар сарам ёди диёру дӯст аз дур омадам
Лек ҳоло ҳам шумо монанд бар пешинаед.

Омадам то ёд орам кӯдакии хешро
Роҳгардиҳоям аз домони модар дошта.
Аз саҳар ӯ бо парастории ман овора буд
Корҳои хонаро бар як тараф бигзошта.

Дар ҳамин ҷо хайрухуш нокарда гум кардам дарег
Бачагию бегамиро ҳамчу як хобу хаёл.
Бои си як лаҳза хурсандии мо духтарчаҳо
Ман намедонам куҷо шуд зочаи соҳибҷамол.

Олами равшан бароям деҳаам Раззоқ буд
Хонаҳои хурдаки аз дуди оташдон сиёҳ
Бо ҳама он хоксорӣ, ноаёниҳои худ
То ба ҳоло мебарад беихтиёр аз ман нигоҳ.

Чунки ман андар дили ин кӯчаҳои хурди деҳ
Ханда кардам, гирья кардам, хешро бишнохтам.
Дар сари ҳар печутобе бачагиро бохта
Раҳ ба сӯи шоҳроҳи зиндагонӣ ёфтам.

Ду чашми шӯҳи монанди ситора,
 Ба сӯям доимо дорад назора.
 Бигӯяд гӯиё такрор-такрор,
 Ба гулзори муҳаббат о дигар бор,
 Ки то бо ҳамдигар гардида ҳамроз,
 Ба мулки бахти худ созем парвоз.
 Чӣ гӯям?

Ин дили чун оташи ман
 Чаҳони ишқро кайҳост маскан.
 Шудам рӯзе, ки аз модар таваллуд,
 Дар он меҳри Ватан гӯё ки ҷо шуд.
 Ҳамеша ҳар кучое пой мондам,
 Ба васфаш шеърҳои тоза хондам...
 Чу модар, чун диёри меҳрборам,
 Туру ҳам, ҷони ширин, дӯст дорам.
 Ба шодию ғамат ҳамроҳ ҳастам,
 Туру то зинда ҳастам, мепарастам!

Одамон гӯиё ҳама як чон
Ҳама дар рӯзи марг гириёнанд.
Дар ғами умри кӯтаҳу рафта
Дидагирёну синабирёнанд.

Дар ҷаҳон нест такягоҳи дигар
К-одамон такя бар асо доранд.
Бори ғам, бори ҳасрати худро
Бо асое магар бубардоранд?

Ин асо рамзи қомати марде
К-ӯ ба мардум ғамовшо будӣ.
Дилсияҳ худ ба зиндагӣ ҳеҷ аст,
Ғар бимирад, киро асо будӣ?

Борҳо пурсидаед аз ман шумо эй дӯстон
 Рӯди Сирро аз чӣ рӯ ту дӯст медорӣ зи ҷон.
 Дар сари ҳар як сухан бинмуда сарахбори худ
 Инқадар тасвир месозӣ ту дар ашъори худ?!
 Ман нахоҳам кард инкори суханҳои шумо
 Меҳри ин дарьё ба дил аз бачагиам гашт ҷо.
 Ҷамъ гашта дар баҳорон мо ҳама духтарчаҳо
 Сӯи соҳил мешитобидем хонда «Шаҳри мо»
 Дар дили худ парварида орзуҳои нақв
 Рӯи нарми майса мекардем бо ҳам гуфтугӯ.
 Дар тамоми рӯз хӯрда пораи нони ҷавин
 Ман навиштам дар ҳамин ҷо сатрҳои аввалин.
 Бори аввал ишқварзӣ дар ҳамин ҷо кардаам
 Розӣ пинҳони дилам бо ёр ифшо кардаам.
 Солҳо бигзашт рӯди Сир тамоман шуд дигар
 Ман ҳам акнун гаштаам ҳоло калону коргар.
 Меҳри покаш дар дилам ҳар рӯз афзун мешавад
 Ҳусни беҳамтош ҳар кас дида мафтун мешавад.
 Гашта аз боду ҳавои беғуборааш баҳраёб
 Сӯи кори хештан ҳар рӯз месозам шитоб.
 Ман равонастам, замиро обьёри мекунам
 Аз барои марди деҳқон дастёри мекунам.
 Зикр карда номи некашро ҳамеша бар забон
 Рӯди Сирро дӯст медорам аз ин рӯ дӯстон.

ХОТИРА

Як шаби пурнакҳати фасли баҳор

Доштам бар роҳ чашми интизор.

Сайр карда дар само моҳи мунир

Шӯъла мепошид дар боғу адир.

Аз дили харсангҳои кӯҳсор

Қорӣ мегардид оби чашмасор.

Менишастам бо хаёли рӯи ӯ

Бо хаёли қомати дилҷӯи ӯ.

Омаду сӯзи диламро гӯш кард.

Бодае аз қоми дардам нӯш кард.

То саҳар танҳо ба танҳо роз гуфт

Қумла асрори дилашро боз гуфт.

Чун зи шаб тавлид шуд субҳи сафо

Рафт монанди маҳу истораҳо...

Рафт ӯ, аммо намедонам чаро

Ёди рӯяш мекунам ҳар доимо?!

Ҳамчу мавҷи кокулони духтарон
 Роҳҷо пурпечутобед ин қадар.
 Бо шумо ҳамроз гашта ин саҳар
 Боз ман азми сафар дорам ба сар.

Манзили нав, кӯҳи нав, даръёи нав
 Мошини мо мекунад шӯру шитоб.
 Метапад дил ҳам чу мурғе дар қафас
 Бо умеду бо азобу изтироб.

Шеърӣ устодест ҳамболу парам
 Нури хуршедаст тобон бар сарам.
 Меравам, ҳар ҷой бо худ мебарам
 Меҳри модар, меҳри халқу кишварам.

Ҳамчу мавҷи кокулони духтарон
 Роҳҷо пурпечутобед ин қадар.
 Аз хатар, шебу фарозиҳоятон
 Ман наметарсам, наметарсам дигар.

Даруни синаи ман оташе ҳаст
 Даруни синаам шӯру талотумҳои бисъёре.
 Ки афрӯзад раҳи ояндаи ҳар фарди соҳибдил.
 Даруни синаам тӯфони қаҳру раҳму озоре.
 Ки дар дунё намеғунҷад
 Ки дар дилҳо намеғунҷад.
 Шумо хонандагони шеърҳоям
 Маҳрами розам,
 Ҳар он вақте, ки бишнидед овозам
 Гаҳе гирён
 Гаҳе хандон
 Гаҳ аз тақдир норозӣ
 Гаҳе розӣ,
 Гаҳ аз шавқи дили худ бо ҳаёлам мекунам бозӣ
 Мағӯедам, ки ҳастам як зани беҳиссу бепарво
 Ки меҷӯяд нишони нақши худ аз бенишониҳо...
 Манам як зарраи хуршед
 Манам олиҳаи уммед
 Манам як рӯҳи поки модарам ҳавво.

Хурд будам
Байни духтарбачаҳо
Сергавго, шӯхаку гапнодаро.
Дар паси деворҳои ҳавлимон
Хона баҳри зочаҳо месохтем.
Аз ғаму шодии дунё беҳабар
Ҳар якеро бо ҳазорон меҳр дил мебохтем.
Зочаам «домод» мешуд
Баҳри ӯ
Ман «арӯс»-и нозанин мекофтам
Чустуҷӯ бинмуда чанде
Оқибат меёфтам.
Зиндагонӣ нест мисли зочабозиҳои ман
К-аз барору нобарориҳош бепарво шавам.
Ё чу хуршеде, ки дар сармо ҷилобахшӣ кунад
Гоҳ пайдову гаҳе дар хеш нопадид шавам.
Ман кунун бояд, ки чун мардони дарёёдид шавам,
Соҳибэҳсону саропо Дил шавам.
Боиси хушбахтии як фард гардам
Равшанибахши дилево нури як манзил шавам.
Дар талоши зиндагонӣ бурдбориҳо кунам
Дар қатори некномон нақши нав пайдо кунам.
То ки баъди марг осори маро
Боз дарёёбанд аҷдодони ман...

АГАР ХОҲӢ

Дилам мехост бинам дар ҳама ҷо
Туро бо хештан ҳамдарду ҳамроз.
Ту бошӣ меҳрубону ёри дилсӯз
Ҳамеша ҳамнафас, ҳамроҳ, дамсоз.

Хато кардам. Ҳама уммедҳоям
Ба фикрам меравад оҳиста барбод.
Зи гуфтори «баланду пастат» охир
Ту дар қаҳру ғазаб, ман низ ношод.

Куҷо шуд он лабони пуртабассум
Куҷо шуд он ҳама алфози ширин.
Намегардӣ магар ту ҳеҷ гоҳе
Маро ҳамсӯҳбату ҳамдарди дерин.

Агар хоҳӣ, ки беозор бошам
Зи ту як умр миннатдор бошам,
Гули рӯям макун пажмурда дигар
Ки то охир туро ман ёр бошам.

Шабона

Мерасад гӯё ба гӯш аз кунчи ин хона

Садон ту

Садон мавҷноки хандаҳои ту,

Ки будӣ як замон дар гирди ман монанди парвона.

Дилам дар оташи ишқу умеду ноумедиҳо

Азобе дошт

Шарму изтиробе дошт.

Дилатро ошъени пурсафои ишқ мепиндошт.

Ман он дам содда будам

Беҳабар аз фитнаҳои даҳр

Надонистам, ки рӯзе меравӣ ту аз барам бо қаҳр.

Надонистам, ки танҳо ёд мемонад.

Аз он айёми тиллоӣ.

Ба ман оғӯш бикшоянд

Талхҳои раҳпой...

Ба ёди он ҳама шабҳо

Ки будӣ гирди ман монанди парвона,

Ба кунчи хона шамъе хира месӯзад

Чу ман ӯ ҳам ба роҳат дида медӯзад.

ДУ САДО

Барои Мағфират Додобоева

Чунбиши гаҳвораи тифлу садои дастгоҳ
Аз барои мову ту буданд аз хурдӣ шинос.
Дидаам, дар байни онҳо фарқ ҳасту фарқ нест.
Ҳар ду як чизи барои халқи мо бисъёр хос.

Модарони мо агар гаҳвораҷунбонӣ кунанд
Дастгоҳи оҳанинтан буд дар дасти падар.
Чӯр гашта дар даруни хонаи қаҳғили мо
Ду садои форами монанд бо ҳам якқадар.

Дар даруни гоҳвора вақти тифлӣ мову ту
Беҳабар аз олами ҳастӣ басо хобидаем.
Беҳабар аз рангубори бешумори рӯзгор
Беқасаб ё шоҳибофии падарро дидаем.

Ду садо бар гӯши мо гӯё суруди алла буд
Ду садо оҳиста меомӯхт роҳи зиндагӣ.
Дарк бинмудем дар гоҳвораи пурнози худ
Бори аввал мо садои дастгоҳи зиндагӣ.

Кистам дар зиндагӣ ҳарвақт мепурсам зи худ
 Нолаам, ё ашки сӯзонам, сурудам, ё дуруд,
 Ё гулам, ё булбулам, ё як шуои хиратоб,
 Ҷовидам, ё лаҳзаам ҳамчун ҳубоби рӯи об?
 Қатраам, ё баҳр, ё худ шабнами фасли баҳор
 Гавҳари қиматбаҳоям, ё ки як санги мазор.
 Нек ё бад, ишқ ё уммед, ё тӯфони меҳр
 Ё ки аз ҳусни табиат гашта сар то пой сеҳр?
 Кистам охир азизон, кистам дар ин ҷаҳон
 Ҳар куҷо мебинамаш аз хеш як ному нишон.
 Дӯстдори сулҳ ман ҷангу аҷалро душманам
 Одамам, комилҳуқуқам, соҳиби дунё манам!

БИЁ ДИЛ

Биё эй дил сабақ омӯз аз нав
Ту ҳарфи зиндагиро аз «Алифбо».
Танӯри гарм дар пеши ту сард аст
Ба шеърам гармии худро бубахшо.

Ки то хонандагони нуктасанҷам
Маро аз сатрҳои ман шиносанд.
Намуда ҷустуҷӯ осори худро
Дил аз гармии шеърам гарм созанд.

Биёр аз баҳри онҳо дар зимистон
Гули зебои айёми баҳорон.
Нахустин нағмаи кабки дариро
Нахустин лолаҳои кӯҳсорон.

Вале ҳаргиз мағӯ к-аз баҳри байте
Ман аз шаб то саҳар бедор будам.
Чу ҳамдам мешавад илҳом аз шавқ
Гаҳе масту гаҳе ҳушёр будам.

Бурун о аз қафас,
аз синаи танг
Паноҳе ҷӯй дар паҳнои саҳро.
Ҳамин девору айвонасту хона
Ки тангӣ мекунад як рӯз бар мо.

Биё эй дил сабақ омӯз аз нав
Ту ҳарфи зиндагиро аз «Алифбо»
Танӯри гарм дар пеши ту сард аст
Ба шеърарм гармии худро бубахшо.

АСРОРИ ОФТОБ

Офтоби оламории ҷаҳон
Чун ба олам нурпошӣ мекунад.
Дар раҳи бебозгашти хештан
Гӯиё азму талоше мекунад.

Пош дода нури тиллоии худ
Бо ҳавас бар рӯи зебои замин.
Нарм-нармак меситонад бўсаҳо
Маст аз бўи дилорории замин.

Аз ҷӣ бошад қаҳр карда гоҳ-гоҳ
Зери абри тира пинҳон мешавад.
Бо ҳама дарьёдилию соҳирӣ
Гоҳ гирьён, гоҳ хандон мешавад.

Дарк бинмудам каме асрори ӯ
Аз рафоқат, сулҳ шодон мешавад.
Чун бубинад ҷангҷӯву ҷангро
Аз дигар хотирпарешон мешавад.

Офтоби оламории ҷаҳон
Чун ба дунё нурпошӣ мекунад.
Дар раҳи бебозгашти хештан
Гӯиё азму талоше мекунад.

ПАНДИ БУЗУРГ

Борҳо модаркалони хешро
Дида будам ман парешону ҳазин.
Дошта бо дасти ларзонаш асо
Хонаи худро намуда рӯбу чин.

У нигаҳ мекард кунҷи сандалӣ
То бубинад хоб ё бедор ман.
Чун нишони қаҳрамони мурдааш
Мӯътабар будам варо бисъёр ман.

Дасти шахшӯлаш навозиш дошtii
Кокулони чун шаби тори маро.
Ашки чашмони ғазаболудааш
Фикри ман мебурд то бар ким-кучо.

Боиси андӯху ғамгинии худ
Аз мани кӯдак ниҳон медошт ӯ.
Нақл карда қисса шабҳои дароз
Хешро хушбахт мепиндошт ӯ.

Аз куҷо донам,
ки дар он лаҳзаҳо
У барои ман ғанимат будааст.
Сайр карда олами афсонаро
Аз ҳаёти талх меосудааст.

Солҳо бисъёр бигзаштанд ман
Соҳиби фарзандҳои бахтёр.
Соҳиби як хонаву илму ҳунаро
Орзуҳои дили ман бешумор.

Нисфи шаб дар хоб мебинам кунун
Дидагони хастаи модаркалон.
Дида бахту толеи фурузи ман
Мешавад гӯё, ки аз шодӣ ҷавон.

Бо табассум боз мегӯяд ба ман
Бар дадоят инқадар монанд ту.
Гашт акнун ҷангу хунрезӣ тамои
Аз ҳаётат, ҷони ман, хурсанд ту.

Сила месозад сарамро нарма-нарма
Бо ҳамон дастони шахшӯлаш ҳанӯз.
Медурахшад ашк дар рухсорааш
Чун шуои офтоби нисфи рӯз.

Нестам ман бекасу бемуттако
Дӯстони ман ба дунё бешумор.
Бо васиятҳои Ленин-партия
Шуд зани тоҷик озод аз азоб.

Аз ҷавонмардӣ, далерии падар
Гуссаи модаркалони меҳрубон.
Баҳри худ панди бузурги ёфтам
Сулҳ бодо, сулҳ бодо дар ҷаҳон!

САРЧАШМАИ БАХТ

Ба ёдам мерасад ҳар гоҳу бегоҳ
Садои чархресихои модар.
Садои ҷунбиши гаҳвораи тифл
Садои нолаи ҳамсоядухтар.

Ба ҳусну қубҳу бисъёру ками худ
Ба чашмам зиндагӣ якранг метофт.
Хаёлам дар дӯкони орзуҳо
Гилему қолини хушранг мебофт.

Садои ҷунбиши гаҳвораи тифл
Садои чархресихои модар.
Дурӯғу рост ё худ нафрату меҳр
Бароям буд дар он дам баробар.

Вале имрӯз мебинед, дигар
Наям духтарчаи гумроҳу шаттоҳ
Кунун ман фарқ кардан метавонам
Сафедияи сиёҳӣ,
роҳу бироҳ.

Даруни хона дар гаҳвораи ман
Бувад дар хоб тифли дӯстрӯям.
Зи ҳар як хандаи ӯ, гирьяи ӯ
Табассум гул кунад доим ба рӯям.

Намуда тарки чарху хонашинӣ
Чу садҳо модари ман коргар шуд.
Ва бо ёрии устодони номӣ
Зани соҳибҳунар соҳибзафар шуд.

Ба ҷои нолаи ҳамсоядухтар
Суруди духтарон ояд ба гӯшам.
Суруди сулҳу озодию меҳнат
Суруди водихои сабзапӯшам.

Ба мисли рӯзҳои бачагиам
Замону зиндагонӣ ҳам дигар шуд.
Вале сарчашмаи имрӯзи фирӯз
Барои ман аз он айём сар шуд.

Ба сони кӯраи оҳангудозон
 Зи қалбам доимо резад шарора.
 Гаҳе хоҳам ҷаҳам аз хатти тақдир
 Кунам ҷоми вафоро пора-пора.

Гаҳе андешаҳои печ дар печ
 Танамро сахт дар оғӯш гиранд.
 Суханҳо гоҳ талху гоҳ ширин
 Зи ман ҳар лаҳза ақлу ҳуш гиранд.

Намедонам, намедонам чаро ту
 Азобам медиҳӣ ин қадр ҷоно.
 Дили сарду нигоҳи шубҳанокат
 Ниҳон доранд дар худ чанд маъно?!

Бикӯшам эҳтирому иззататро
 Намоям ман ҳамеша посдорӣ.
 Ба подоши ҳама ғамхориҳоям
 Бубинам аз ту сад хорию зорӣ.

Худи ту нағз медонӣ, ки дунё
 Фарозасту нишебу бекарон аст.
 Барои зан,
 барои модарон ҳам
 Ҳуқуқу имтиёзоти калон аст.

Зани ту модари фарзандҳо, лек
Зани бечораю як мушти пар не.
Ба мисли давраи тоинқилобӣ
Заифу нотавону беҳунар не.

Зи меҳнат ёфтам толеи худро
Фузун шуд обрӯю эътиборам.
Зи бадгӯии ду-се марди ҷоҳил
Дигар аз заррае парво надорам.

Барои ман (барои ҳар кӣ шояд)
Бувад аз ҳар чӣ қимат одамизод.
Ба рашку шубҳаи ноҷояи худ
Мадеҳ умри маро беҳуда барбод.

Агар дар қалби гарму кӯчаки ман
Бузургии замину осмон аст.
Дар он чун офтоби ҷовидона
Ливои ишқи ту партавишон аст.

Нақши худ дар рӯю мӯи ман аён бигзошта
Ноаён рафтанд моҳу солҳои бешумор.
Ҳеҷ дигар ҳамраҳи духтарчаҳои деҳи худ
Ман набишморам қатори турнаҳоро ҳар баҳор.

Боз меҳоҳам буридан нӯги мӯи хешро
Бо табар, вақте ки пайдо мешавад дар осмон.
Бо шуои офтобу абрҳои даргузар
Чун арӯси нозпарвар, гулбасар тирукамон.

Боз меҳоҳам давам ҳамроҳи духтарбаччаҳо
Аз гулу ҳулбуи кӯҳӣ пур кунам домони худ.
Сер нӯшам бо кафам аз оби софи чашмасор
Бишканам бори дигар чун ташнае армони худ.

Кош бошам тифлаки гирьёнчакеву модарам
Бо навозиш бар сари зону нишонад як даме.
То наҷӯям баҳри таскини дили озурдаам
Дар миёни хеш ё бегона ёре,
ҳамдаме.

Ҳамчу дарси мактабу устои саҳлангори ман
Кӯдакию баччагӣҳои пур аз нозам гузашт.
Ҳамчу як паррандаи озоду хушхони дара
Рӯй-рӯи сабзаҳо мастона парвозам гузашт.

Талху ширинию қадру қимати одамгарӣ
Ман кунун андар тарозуи хирад бар мекашам.
Ҳамчу фанди рӯзгору беғараз панди падар
Бори дунё, бори дилҳоро баробар мекашам.

САҶДА ОРАМ

Офтоб оҳиста аз домони кӯҳ
То ба авҷи осмон сар мекашад.
Гӯиё бори гарони зиндагӣ
Бо шуои хештан бар мекашад.

Хубтар мебинад ӯ аз мову ту
Ҳар каму бешу баду неки ҷаҳон.
Нағмаҳои рӯҳбахш обшор
Кордониҳои марди деҳқон.

Хоҳамаш, ки офтобосо мудом
Нур пошам, нур бар ҳар манзиле.
Сабру тоқатро аз ӯ омӯхта
Бо суруду шеър афрӯзам диле.

Аз сари раҳ пора карда абрҳо
Бо нигоҳи гарму нарму оташин.
Сарбаланд аз хоксориҳои худ
Саҷда орам боз бар рӯи замин.

КАЙ МЕШАВАД САБЗ

Шаби торик, дар кунчи хаёлам
Парастуи нигоҳат лона карда.
Ду чашми шармгину шӯху шаҳло
«Маро аз хештан бегона карда».

Вале фардо, ки аз ҳоли дили ман
Ту ҳоло нестӣ асло хабардор.
Зи бепарвогиҳоят лаҳза-лаҳза
Насибам мешавад сад ранҷу озор.

Замин гулпӯшу шохи ҳар дарахте
Бувад гулпӯш бо гулҳои рангин.
Намедонам вале кай мешавад сабз
Ниҳоли ишқи мо эй ёри ширин!

Шумори чашмахову баҳру дарьё
 Намедонам дар ин дуньё, ки чанд аст.
 Миёни кӯҳҳои сар ба афлок
 Кадом аз қуллаҳо хеле баланд аст.

Вале донам, ки бо ранҷу машаққат
 Ниҳоли пахта то парвард бо ҷон.
 Ба қаъри баҳру дарьёҳо басо рехт
 Арақҳои ҷабини марди деҳқон.

Ҳама ҷӯшу хурӯши чашмасорон
 Муҷассам дар талошу ғайрати ӯ.
 Таровишҳои субҳи пахтазорон
 Бувад эҷози ҷузъи қудрати ӯ.

Барои хирмани аз кӯҳ боло
 Чу мебинам, ки мушкилнописанд аст.
 Зи ҳар як қуллаҳои осмонбӯс
 Шукӯҳу обрӯи ӯ баланд аст.

ХАНДАИ ХУРШЕД

Дар фазои беғубори орзу
Ҳар гаҳе парвоз месозам агар.
Сурати дилҷуву симои азиз
Боз меоянд дар пеши назар.

Боз мебинам, ки дар боғи хаёл
Ҳамраҳи ман боғбонӣ мекунед.
Навниҳоли орзӯҳои маро
Бо дилу қон посбонӣ мекунед.

Ёд кардам чун насими навбаҳор
Ман навозишҳои дастони шумо.
Бар сари ман доимо ҷовид бод
Меҳрубонӣ, лутфу эҳсони шумо.

Ваҳ, чӣ хушбахтӣ, ки бо ёди шумо
Хонаи ман пур-пури уммед шуд.
Он шаби торик дар чашмони ман
Барқашон шӯълаи хуршед шуд.

Чавонӣ, эй баҳори сабзу хуррам
 Ту шаҳболӣ ба ҳар парвози дурам.
 Даме, ки водии гулпӯш дорам
 Зи оби чашмасорон нӯш дорам.
 Даме, ки шодии дилҳост бо ман
 Хама ободии дунёест бо ман.
 Ба болои сарам хуршед дорам
 Даруни синаам уммед дорам.
 Даме, ки ғайрати ман мезанад қӯш
 Даме, ки нест дил орому хомӯш.
 Чавонӣ-рӯди шӯхи пурталотум
 Насозам ҳеч гоҳе ман туро гум.

ДУСТ ДОР

Гӯшу ҳуш нодода дигар ҳеҷ гоҳ
Пандҳои ақли дурандешро
Меравад дил, меравад ҷоми умед,
Тарк карда ошъени хешро.

Меравад, то маскане пайдо кунад
Дар замири қалби пурэхсоси ту.
Бишнавад то боз як бори дигар
Нағмаи ту, сози ту, овози ту.

Ғайри майлу ғайри хоҳишҳои ман
Меравад дил, меравад ҷоми умед
Ку маҷоле доштан роҳи варо
Гӯямаш ночор рав, роҳи сафед.

Ҷони ширин, мешитобад сӯи ту
То ки бошад ҳамраҳи ту бахтёр
Ҳамчу тифли дӯстрӯ умре варо
Лаззати ҷовид хоҳӣ дӯст дор.

Ба Саиднисо Абдуллоеваи хуҷандӣ, ки 7 март соли 1928 барои фаранҷипартой аз тарафи шавҳараи ваҳшиёна кушта шудааст.

Парастуҳо ба сӯи мулки мо парвозҳо карда
Зи омад-омади фасли баҳорон мужда оварданд.
Арӯси кӯҳсорони диёри ман гулу лола
Ба ҳусни зиндагонӣ боз ҳусни тоза зам карданд.

Ту аммо нестӣ дар базми мо имрӯз, эй хоҳар
Ба хуну хоки худ то ҳол ҳам оғушта мебинам.
Зи дасти шавҳари ҷаллоду беинсофу хунхорат
Барои аз фаранҷӣ ор кардан кушта мебинам.

Зани соҳибҷамоле дар даруни тобути чӯбин
Кунун акси ту дар сақфи музеи шаҳр овезон.
Ба монанди ҳазорон модарону хоҳарони худ
Барои бахти мо ҷони ҷавонӣ кардаӣ қурбон.

Намебинам туро дар гирди дастархони идона
Валекин ҳар кучо,

ҳар доимо бар ёд меорам.

Нахустин лолаҳои кӯҳсорони диёрамро
Ба рӯи қабри ту чун хоҳарам бо меҳр бигзорам.

Ба ҳаққи ҳурмати ту, ҳурмати занҳои пири деҳ
Ки ҳар як рӯзи онҳо як китоби қаҳрамонӣ буд.
Ба ҳаққи ҳурмати авлоди нотарсу далери худ
Ки марги ҳар кадоме аз барои зиндагонӣ буд.

Барои насли имрӯзу барои насли оянда
Барои мардumi соҳибтаму соҳиббаҳсонам.
Зи боби кордониҳои бемисли зани тоҷик
Ман акнун то тавонам достони тоза мехонам.

МЕҲРИ ҶОВИДОН

Ба мисли наварӯсони замона
Надорам ман ҳиною дастпона.
На аз модаркалони арҷмандам
Ба гӯшам ҳалқаи тилло нишона.

Вале кӯҳу замину об дорам
Ки бошад нархашон бо ҷон баробар.
Маро аз кӯдакияи парвариданд
Ба лутфу меҳрубонӣ ҳамчу модар.

Агар омӯхтам аз кӯҳсорон
Бузургӣ, сарфарозӣ, сарбаландӣ.
Замин омӯхт нармаӣ, хоксорӣ
Натарсидан зи пастию баландӣ.

Басо нӯшидаам аз оби дарё
Ки то омӯхтам сад шӯру туғъён.
Ҳамели мавҷҳои бешумораш
Ба ман аз дурру гавҳар нест арзон.

Надорам ман ҳиною дастпона
Ба гӯшам ҳалқаи тилло нишона.
Вале меҳри замину кӯҳу дарё
Гирифта дар дилам ҷо ҷовидона.

ГАНЧИ БЕБАҲО

Осмони хотирамро моҳтоб
То саҳар ҳай рӯшноӣ мекунад.
Ёди ту дар хобу дар бедориям
Бо дили ман ошноӣ мекунад.

Чист огози ману анҷоми ман
Дар талошу дар набарди рӯзгор.
Бо ҳама тамкину оромии худ
Ёфтам дар беқарориҳо қарор.

Як зани бемеҳру беэҳсос не
Шӯр бар сар, шеър дар дил омадам.
Шаҳсавори заврақи уммеди худ
Аз дили даръё ба соҳил омадам.

Омадам то саҳфаи рӯзи туро
Пур кӯнам ман як дам аз ҳастии худ
Дур бинмоям ба лафзи шоирӣ
Аз сарат андешаи буду набуд.

Баъди чанде дил кашоли сӯҳбатат
Месароям ман суруди хайрбод.
Дар барору нобарориҳои худ
Ошъёни меҳри ту обод бод.

Меравам ман, ёди дилҷӯи туро
Доимо дар дидаву дил мебарам.
Ҳамчу ганҷи бебаҳои умри худ
Ишқи ту манзил ба манзил мебарам.

ОРЗУИ МАНУ ҒУНЧА

Чун нишони рӯзҳои тирамоҳ
Барги гулҳову дарахтон зард шуд.
Аз шиканҷи боду боронҳои сахт
Дар дили гулғунча пайдо дард шуд.

Ёд карда гармии хуршедро
Мекунад ӯ гирья шабҳо зор-зор.
Бо шукӯҳу рангу бӯи тозае
Боз меҳоҳад, ки ояд навбаҳор.

Дар қатори растаниҳои дигар
Ғунча ҳам садбарги зебоне шавад.
Ҳамчу рамзи дӯстию сулҳу ишқ
Ҳадья бар ёри дилороне шавад.

Мисли ӯ ман аз шумо дорам умед
Шеърҳоям ғунчаи хандон шавед.
Ҳамчу розе, ҳамчу овози диле
Тӯҳфаи арзандаи ёрон шавед.

ОТАШИ ҚАХРУ ҒАЗАБ

Боз дишаб модарам бо ҳасрату андӯху ғам
Уқдаи рози ниҳонашро ба рӯям боз кард.
Қиссаи пурдаҳшати деринаро бо чашми нам
Аз гузашти рӯзгори хештан оғоз кард.

Шикваҳо мекард ёд оварда рӯзи шуми ҷанг
Дур мондан аз бародар, аз падар, аз шавҳараш.
То ба ин дам гарчи аз он солҳо хеле гузашт
Ҳеҷ гаҳ бар мурдани онҳо наояд бовараш.

Майдабофӣ кард ӯ мӯи маро, як тор лек
Чун нишони омади меҳмони дур аз боф монд.
Модарам дар омади гумгаштагони хештан
Чашм бар раҳ аз китоби дарди худ афсона хонд.

Аз ҳароратҳои гуфтори пур аз армони ӯ
Фасли сармо буду дар оташ саропо сӯхтам.
Оташи қаҳру ғазаб бар ҷангҷӯёни ҷаҳон
Дар дили худ боз ҳам сӯзандатар афрӯхтам.

ҒАЗАЛ

Оинаи дили ман ҳарчанд беғубор аст
Гаҳ бинӣ, гапдарову гоҳе ситезақор аст.
Лабрези ишқу шодӣ, андӯху талхқомӣ
Чун сандуқи арӯсон колош бешумор аст.
Бар чашми сифлатабъон як пораест ночиз
Бо чашми дилшиносон дунъёи беканор аст.
Метарсад аз дурӯғи макру фиреби ёрон
Чамъаст гоҳу гоҳе танҳову беқарор аст.
Бар авҷ сар кашида, бар хок сар хамида
Чун арш сарбаланд аст, чун фарш хоксор аст.
Аз печутоби дунъё қўёст ростиро
Сўзон мисоли оташ, қўшон чу чашмасор аст.
Дар водии муҳаббат аз шеър хонае соз
Дар боғи умр Норӣ, ҳоло, ки навбаҳор аст.

Дар роҳи умед	3
Қабзаи оташ	5
Духтарони Мирзочӯл	6
Хоҳам, ки	7
Напиндорам дигар осон	8
Ҳасрат	9
Олами роз	10
Духтари зардӯз	11
Зиндагӣ	12
Шукр	13
Дар соҳил	14
Деҳқон	15
Оташам ман	16
Дили даръё	17
Хуршед кай дамад	18
Эҳсос	20
Кош ман ҳам	21
Сарфарозӣ	22
Суруди кӯҳсор	23
Кош холо	24
Ибтидои роҳи ман	25
Меҳр	26
Асо	27
Рӯди Сир	28
Хотира	29
Роҳҳо	30
Ман	31
Дар талоши зиндагӣ	32
Агар хоҳӣ	33
Ману шамъ	34
Ду садо	35

Соҳиби дунё манам	36
Биё дил	37
Асрори Офтоб	39
Панди бузург	40
Сарчашмаи бахт	42
Ливои ишк	44
Бори дилхо мекашам	46
Сачда орам	48
Кай мешавад сабз	49
Обруи баланд	50
Хандаи хуршед	51
Чавонӣ	52
Дӯст дор	53
Поси хотир	54
Мехри ҷовидон	56
Ганчи бебаҳо	57
Орзуи ману ғунча	59
Оташи қаҳру ғазаб	60
Ғазал	61

Нори Алимухаммадова

МИР НАДЕЖДЫ

(На таджикском языке)

Муҳаррир Қутбӣ Киром

Рассом С. Логинов

Муҳаррири расм Т. Королева

Муҳаррири техникӣ М. Абдуалимов

Мусахҳеҳ И. Холниёзов

ИБ № 487

Ба матбаа 4.07.79 супурда шуд. Ба чопаш 12.03.80 имзо шуд.
КЛ 03077. Формати $70 \times 90^{1/32}$. Қоғози типографии 1. Гарнитурааш
«Академикӣ». Чопаш барҷаста. Ҷузъи чопии шартӣ 2,34. Ҷузъи
нашрию ҳисобӣ 1,6. Адади нашр 4000. Супориши № 449. Нар-
хаш 15 тин.

Душанбе, нашриёти «Ирфон», кӯчаи Айнӣ, 126.

Комбинати полиграфии Комитети давлатии РСС Тоҷикистон
оид ба корҳои нашриёт, полиграфия ва савдои китоб.

Душанбе, кӯчаи Айнӣ, 126.

15 тин

166440

Китобхонаи миллии Тоҷикистон

НАШРИҶИ „ИРФОН“